

1. Låt mej bli riktigt bra

– Rosa, hur ser en vanlig dag i ditt liv ut? Det är många som är nyfikna på hur en världsstjärna har det i vardagen.

– Det börjar med att min betjänt kommer in med frukost på sängen. Jag äter och njuter i lugn och ro och läser morgontidningen. Jag är alltid lite nyfiken på vad tidningarna skriver om mej.

– Och sen?

– Sen tar jag ett dopp i min pool. Och så mediterar jag.

– Är det sant?

– Självklart! Det är viktigt för mej med en lugn och harmonisk start på dan, innan teve och tidningar kastar sej över mej för att försöka få en intervju ...

Det knackar på dörren. Jag låtsas som om jag inte hör. Ibland funkar det.

– Rosa, jag är kissnödig! Kan du inte skynda dej lite?

Det är Blenda. Hon kommer inte att ge sej. Särskilt som vi bara har en toalett.

– Lugn, muttrar jag. Jag är snart klar.

Jag spolar och tvättar händerna. Fast det inte finns nåt att spola ut.

– Vem pratade du med där inne? Silverfiskarna?

Jag fnyser.

– Jag pratade inte.

– Jag hörde att du satt och viskade för dej själv, tjarar Blenda. Det är bara knäppisar som gör sånt. Hjälp, min lillasyrra är en knäppis!

– Kan du vara själv, säger jag.

– Rosa, ska du inte ha nån frukost alls? ropar mamma från köket. Du får ta en macka i handen och rusa, annars kommer du för sent till skolan!

Jag tar en banan i stället. Vi har inget färskt bröd hemma, och mamma tänker inte köpa nåt förrän vi har ätit upp det gamla, och det är äckligt och smakar mögel även om mamma påstår att det inte gör det.

– Vi ses hos tandläkaren då! ropar mamma från fönstret när jag rusar över gården.

Jag springer som en galning och missar bussen med två centimeter. När jag kommer ner i tunnelbanan så stängs dörarna framför näsan på mej. Jag tar fram matteböckerna. Jag slarvade med läxan igår, kanske kan jag göra klart den nu, och utnyttja dom fyra minuter det ska dröja tills nästa tåg kommer.

Jag slår upp boken, stirrar på första talet i två sekunder

och ger upp. Jag kan inte koncentrera mej. Allt är så rörigt just nu, jag har för många tankar i huvudet och en kompis för lite. Och idag är en alldeles speciell dag.

Den första jag ser i plugget är Martina som står och kysser sin kille. Antagligen hoppas hon att hela skolan ser dom. Dom har varit ihop sen förra onsdan, och Martina är så mallig att hon snart spricker. För hon är ju inte ihop med vem som helst. Martinas kille går i åttan!

Jag hörde Martina säga nåt otroligt löjligt igår. ”Han har liksom allt”, sa hon. Jag höll på att spy. Okej, han har ju en del som inte killarna i klassen har – moppe, finnar och basröst till exempel. Och så har han tandställning. Men allt? Skulle inte tro det! Jag är till exempel inte säker på att han har några hjärnceller. Men det har å andra sidan inte Martina heller så det stör.

Nä, jag är inte avundsjuk på Martina, om nån tror det. Jag skulle inte vilja vara ihop med hennes tomskalle. Framför allt skulle jag inte vilja kyssa honom. Då skulle jag säkert trassla in mej och fastna i hans tandställning. För jag har också munnen full av skrot.

Martina kan ha sin kille. Jag bryr mej inte. Även om jag gärna skulle slippa se dom stå där och slafsas så att hela plugget ska se det.

Jessika skulle säkert också vilja hålla på sådär. På mattelektionen sitter hon och ritar nåt på sin skrivbok. Hon håller

handen för så att jag inte ska se. Men jag ser ändå. Det är ett hjärta.

För vissa verkar det just nu som om killar är det enda som är viktigt i livet. Så är det inte för mej. Och jag tror inte att det kommer bli så heller. Jag vill inte! Jag tänker inte bli som dom!

Jag har kommit på en grej. Jag har inte fattat det förut, men nu tänker jag på det hela tiden och jag blir mer och mer säker på att jag har rätt. *Jag är inte som dom andra.*

Men jag vet inte om det är bra eller dåligt.

Häromdan bar vi upp en massa kartonger på vinden. I en av Blendas kartonger låg en massa skrivböcker. Hon hade ritat fullt av hjärtan på allihop. Jag skrattade när jag såg det. Blenda också. Men mamma suckade.

Egentligen är det väl inget större fel på Blenda. Det finns många som bråkar mer med sina syskon än vad jag gör. Fast det är klart, Blenda är sex år äldre. Om det inte var så stor skillnad skulle vi nog bråka mycket mer.

Eller så beror det på Magnus, Blendas kille. Mamma brukar fråga honom om han har flyttat in. Det är för att han jämt sover över hos oss. Mamma gillar inte att han gör det, men det struntar Blenda i. Liksom, det är kanske därför Blenda och jag bråkar så sällan. Blenda hinner eller orkar inte – för att hon är så upptagen med att bråka med mamma. Plötsligt är dom helt hopplösa. Magnus är aldrig med i brå-

ken själv. Men det är sen Blenda träffade honom som det har varit sådär.

– Kan du svara på det, Rosa? frågar fröken.

Det kan jag inte. För jag har inte hört frågan.

– Försök, säger fröken. Du brukar ju vara så duktig på matte!

Duktig. Jag fnyser. Jag tänker ofta på att jag vill bli bra på nåt. Det är nåt som är viktigt i livet. Men jag vill liksom inte bara bli vanligt bra, sådär som att vara bäst i klassen på matte eller engelska. Nä, jag vill bli fantastisk. Bäst. Så bra att folk bara står och gapar eller gråter av glädje, typ.

Fast jag har inte kommit på vad det är som jag ska bli bra på. Det är svårt.

Men i alla fall, när jag blir sådär fantastisk, då vet jag några som kommer att ångra sej. Kanske kommer dom ha svårt att sova på nätterna, dom kommer att ligga sömnlösa och stirra på spindlarna i taket och tänka på hur taskiga dom var. Och så kommer dom att fundera över hur deras liv hade sett ut om dom fortfarande var kompisar med mej.

Särskilt mycket kommer förstås Jessika att ångra sej. Den paddan!

– Jag kände Rosa, kommer hon säga. Hon var min kompis. Min bästa kompis.

Men ingen kommer att tro henne.

– Visst, säger folk. Säkert.

Jessika hade chansen. Hon kunde ha varit min vän. Och hade hon vetat vad det skulle bli av mej så hade hon aldrig

gjort som hon gjort. Skyll dej själv, Jessika! Jag tänker inte tycka synd om dej!

– Oj! säger fröken plötsligt. Måste inte du gå nu, Rosa?

Jag tittar på klockan och blir alldeles kall.

– Jo.

Jag sliter åt mej ryggsäcken och rusar ut ur klassrummet. Jag missar bussen med en centimeter. Busschauffören måste ha sett att jag kom springande, vilken idiot som bara åkte och struntade i mej! Är alla busschaufförer sadister?

Jag rusar ner i tunnelbanan och kommer ut på perrongen just som dörrarna stängs i tåget jag borde ha suttit i. Jag kommer att komma för sent! Vad gör tandläkaren om jag inte är där i tid? Han kanske går hem. När går nästa tåg? Hinner jag? Tänk om jag får se ut så här hela livet nu bara för det!
Jag måste hinna!

